

LBRIS

We know
books

ANNA BELL

SOTUL MEU
E UN STRĂIN

Prolog

Când m-am hotărât să merg îmbrăcată în Wonder Woman la „Comic Con“ anul ăsta, cu o fustă foarte scurtă și un corset minuscul, nu m-am gândit la posibilitatea de a ajunge după aceea într-un club. Îmi trag fusta mai jos, care pare să se mai fi scurtat în cele câteva minute de când am tras-o data trecută, înainte să mă strecur pe ringul de dans, încercând să evit să fiu ciupită de fund și pe tipii care vor să se frece de mine. Uf, când te gândești că am purtat asta toată ziua și nu mi-a făcut nimeni niciun avans nedorit. Totuși, sunt în clubul ăsta de mai puțin de o oră și am dat peste mâini în toate direcțiile.

Chiar nu voiam să vin, dar prietenii mei m-au târât după ei aici și deja i-am pierdut. Nimeni nu răspunde la telefon, așa că mi-am petrecut ultimele douăzeci de minute încercând să-i găsesc, căutând pe la etaje diferite, toate întunecate și pline de corpuri transpirate. Ai crede că ar fi ușor de găsit, având în vedere că sunt îmbrăcați în *Incredibilul Hulk* și *HawkGirl*. E târziu, am avut o zi lungă, și dacă nu-i găsesc cu ultima încercare pe ringul de dans de sus, voi zice că e de ajuns pentru azi.

Privesc înspre oamenii care stau pe lângă mesele de la marginea ringului de dans și inima aproape că mi se oprește. La una dintre

mesele acelea e Max Voss, fratele prieteniei mele cele mai bune, Rachel, altfel spus, cel pe care îl plăceam în adolescență. Nu l-am văzut de ani buni, dar e la fel de superb ca atunci când eram mai mici, poate chiar și mai superb. Nu mă pot opri din holbat. Mă simt de parcă am iar cincisprezece ani și sunt vrăjită de el.

Una e să fii o fată prostuță de cincisprezece ani și să îți placă de cineva într-un mod rușinos, dar cu totul alta să te comporți în același fel la înaintata vârstă de douăzeci și opt de ani. Totuși, nu mă pot abține. Exact de asta nu mă văd cu Rach la casa părinților ei, dacă știu că el e acolo.

Probabil simte că mă holbez la el, pentru că își ridică privirea și ochii ni se întâlnesc. Mă aștept ca el să se întoarcă repede. Mă îndoiesc că m-ar recunoaște cu părul așa de lung și fără ochelarii mei groși, pe care i-am purtat până pe la douăzeci de ani, dar, spre surprinderea mea, începe să îmi facă energetic cu mâna. Mă uit în spate, așteptându-mă să văd vreo blondă cu picioare lungi, dar nimeni din spatele meu nu-i acordă atenție. Arată cu degetul înspre mine și, mulțumită paharelor de rom și Coca-Cola pe care le-am băut, îndrăznesc să merg până la el.

– Bună, sparge gheața și îmi face semn să mă apropii, strigându-mi în ureche. Ai ajuns!

E așa de aproape, încât pot să-i simt respirația pe obraz când vorbește. Nu am fost niciodată atât de aproape unul de celălalt; oricum, sigur nu a fost niciodată așa de prietenos cu mine până acum.

Își pune mâna pe spatele meu, iar eu mă topesc. Mă prind de masa de lângă mine, ca să nu-mi cedeze picioarele. Urăsc că încă are efectul ăsta asupra mea.

– Credeam că nu mai vii, spune.

– Poftim? răspund.

– Hai să-l cunoști pe Dodge, continuă, ignorându-mi confuzia.

Mă ia de mână și mă duce la grupul lui. Mă pune în fața unuia care poartă un slip verde-deschis, exact precum cel al lui Borat. Dintr-o parte toate costumele pe care le-am văzut azi, ăsta e, de departe, cel

mai groaznic atac asupra ochilor mei. Încerc să ignor părul și bucățile de carne care ies de unde nu ar trebui.

Max îi șoptește ceva la ureche, iar prietenul său mă privește de sus în jos; pe față îi apare un rânjet imens.

Vine înspre mine cu mâna întinsă, iar eu nu știu ce altceva aș putea face în afară de a i-o strânge.

Restul prietenilor lui Max par să fie interesați de ce se întâmplă și au format un cerc în jurul meu. Câțiva dintre ei încep să cânte coloana sonoră de la Wonder Woman; zâmbesc și bat din palme și, pentru că mi se pare că e o idee bună după tot romul și Coca-Cola, intru în joc și îmi ridic mâinile deasupra capului, în timp ce dau din solduri pe muzică.

Cântecul începe să se schimbe și e greu să-mi dau seama din prima ce spun, dar apoi aud cuvântul „echipament“, urmat de „sâni“. De ce ar vrea să mă dezbrac? Doar dacă... Mă opresc subit, privind în jos la costumul meu, mă gândesc la remarca lui Max despre cum nu credea că mai vin, la faptul că toți cei din grup sunt bărbați și că nu mi-a spus pe nume sau că n-a dat niciun semn că ar ști cine sunt. Oh, Doamne! Crede că sunt stripteuză.

Tipul în bikini de Borat dă din cap înspre mine încurajator, probabil așteptând să-nceapă distracția, iar eu mă uit spre Max îngrozită.

Îi văd expresia schimbându-se din amuzament în confuzie.

– Stai așa, te cunosc, izbucnește, făcând un pas înainte și încrun-tându-se. Vai de mine! strigă. Spider, tu ești!

Mă rușinez când aud porecla pe care tot el mi-a pus-o. Nu am mai auzit asta de ani întregi. Când eram mică, ochelarii mei erau foarte groși și, dacă te uitai prin ei dintr-o parte, părea că am mai mulți ochi. Aducă la asta membrele mele lungi și pieptul plat. Max a spus odată că arătam ca un păianjen și așa mi-a rămas porecla. Durerea și suferința mă răscolesc din nou, durerea de a plăcea pe cineva cu fiecare părticică din mine, doar ca subiectul afecțiunii mele să mă vadă ca pe un păianjen.

Îmi dau lacrimile în timp ce amintirile mă năpădesc unele după altele, iar prietenii lui Max încă strigă să mă dezbrac. E prea mult. Mă întorc și mă împing prin mulțimea de pe ringul de dans, în jos pe scări și către ieșire.

– Spider, așteaptă! aud în timp ce Max aleargă furtunos după mine pe scări.

Îl ignor și mă trezesc pe trotuar, strângând pelerina în jurul meu ca să mă apere de frig.

– Spider, te rog, îmi pare foarte rău, spune prinzându-mă de braț.

– Credeai că sunt stripteuză? întreb și îmi pun mâinile în șolduri. Pelerina îmi flutură în vânt.

– Îmi pare rău, își cere scuze din nou și mă ia de mână.

Mă duce mai departe de paznicii care încearcă să nu rădă de noi.

– E de la costum. Prietenul meu Jez a spus că a rezervat una, apoi tu erai fix în fața noastră, te uitai la noi și m-am gândit că... La naiba, îmi pare rău. Dar uită-te la tine, Spider, cât ai crescut!

Îmi dau seama că se uită la sânii mei, care se strâng deasupra corsetului, iar pelerina nu mă ajută; oricât încerc să o strâng pe lângă mine, tot flutură în vânt.

– Ăă, Max.

Îi atrag atenția și arăt înspre fața mea. Ochii îi țâșnesc în sus.

– Oh, da, scuze. Doar că... Acest costum. Mereu te îmbraci...

– Am fost la „Comic Con“ azi.

– „Comic“ ce?

– Nu contează.

– Ești aici cu prietenii?

– Eram, dar i-am pierdut. Îi căutam când am dat peste tine, cred însă că mă duc acasă, răspund în timp ce mă uit după un taxi.

Doi paznici ies din club; îl cară pe prietenul lui Max în bikini de Borat. Practic, îl aruncă în brațele prietenilor care ieșiseră după ei.

– Ce naiba s-a întâmplat? întreabă Max.

– Lui Rodge i s-a făcut rău pe ringul de dans.

Max se strâmbă.

– Îl ducem acasă, zice unul dintre prieteni.

– Vă ajut.

– Nu, frate, ne descurcăm, îi răspunde același prieten în timp ce îl bate pe Max pe umăr, tu stai aici.

Îmi rânjește, apoi îl ajută pe Rodge să stea în picioare și îl duc cu toții în jos pe stradă. Atunci observ că Rodge e complet dezbrăcat.

– Oh, costumul ăla, exclam, sperând că îl voi putea uita, e ziua lui sau ceva?

– Petrecerea burlacilor.

– A venit aici la petrecerea burlacilor?

Privesc clubul ridicând o sprânceană.

– Dacă l-ai cunoaște pe Rodge, ai zice că se potrivește. Deci, Spider...

– Mă cheamă Ellie.

Se strâmbă.

– Desigur, Ellie. La naiba, ar trebui să îmi cer scuze, iar eu mă bag tot mai tare în groapă. Uite, nu țin minte când am mâncat ultima dată. Pot să mă revanșez luându-ți ceva de mâncare?

Max Voss tocmai m-a întrebat dacă îmi poate cumpăra de mâncare? Nu am visat eu mereu la momentul ăsta? Liniștește-te, Ellie.

– De ce nu, îi răspund dând din umeri.

– Super!

Se întoarce și intră în fast-foodul de lângă. Nu era chiar la ce mă gândeam.

Comandăm niște pui cu cartofi și, când vine comanda, Max duce tava la scaunele din plastic roșu de lângă fereastră. Fusta mea e așa de scurtă, încât mă îngrijorez că pielea mi se va lipi de plastic și se va rupe când mă voi ridica.

– Dintre toți oamenii cu care mă puteam întâlni, nu mă așteptam să te văd pe tine într-un club. Nu mă gândeam că e pe gustul tău, spune în timp ce ia cutiile de carton de pe tavă și îmi întinde una.

– Da? Ce crezi că e pe gustul meu atunci?

– Nu știu, convențiile SF. Mereu ai fost o tocilară, mă tachinează zâmbind.

Arunc cu un cartof în el. Râde.

– Au, la naiba, sunt fierbinți.

– Știu, tocmai m-am ars la degete, răspund râzând.

– Nu voiam să te supăr. Voiam doar să spun că tu și Rach, păi, nu erați prea cunoscute pentru ieșiri. Singura pe care mi-o amintesc e când a trebuit să vin eu cu voi la o petrecere, pentru că vă era prea frică să ieșiți din mașină.

– Păi, am devenit mai încrezătoare în ultimii doișpe ani, i-o întorc.

Îmi e rușine doar când mă gândesc. Nu partea în care ne-a dus la petrecere era rușinoasă.

Face un gest scurt către pieptul meu.

– Și nu mai ai nevoie de hârtie igienică.

Asta era partea rușinoasă.

Închid ochii și parcă m-am întors în acel moment. Max ne-a dus la clubul de crichet și, când Rach și cu mine eram prea emoționate să trecem pe lângă un grup de tipi cool aflați afară, Max ne-a însoțit. Ne luam la revedere de la Max, când el a tras de ceea ce credea că era o bucată de șervețel prinsă de bluza mea, doar ca să scoată de acolo o fâșie lungă de hârtie igienică pe care mi-o îndesasem în sutien.

– Niciodată nu ți-am mulțumit că n-ai râs de mine în seara aia.

Când a tras de hârtia igienică, s-a rupt, și o parte a rămas afară.

În loc să râdă de mine, așa cum ar fi făcut majoritatea băieților adolescenți, a pășit înspre mine și m-a luat în brațe, doar ca să scoată discret și restul. Oi fi rămas eu cu sâni inegali, dar măcar n-a aflat toată școala că îmi băgasem hârtie igienică în sutien.

– Am făcut ce ar fi făcut oricine.

– Ba nu. A fost frumos din partea ta.

– Păi, mereu erai pe la noi și erai ca o soră pentru mine.

– Ha, și tot așa mă vezi și acum?

Ochii i se plimbă între îmbrăcămintea și fața mea și observ că încă e destul de beat după cum se leagănă.

– Hainele tale se joacă cu mintea mea și nu știu ce să mai cred.

Roșesc. Cumva se dă la mine?

– Nu cred că iubitei tale i-ar plăcea să îmi spui lucruri de astea.

– Iubită?

– Scuze, acum câteva luni Rach mi-a zis că te vezi cu cineva și am dedus că ai una.

– Ah, da. N-a mers. S-a mutat în străinătate.

Ridică din umeri.

– Nu era ceva serios, completează el.

– Am înțeles, adaug, simțindu-mă puțin ciudat că am menționat asta. Deci, tu ce ai făcut la petrecere?

– Nu îți pot spune, dar a fost o zi lungă, asta-i sigur. Am început să bem la opt dimineața.

– Vai de mine, cum mai duci?

– Pui de somn strategic la... O locație secretă care avea scaune comode. Plus, am trecut la vodcă și Red Bull, deci este posibil să nu mai dorm până marțea viitoare, dar am dus mai mult decât ciudatul Rodge, ceea ce e un fel de regulă nescrisă a petrecerii.

– Care sunt celelalte reguli nescrise?

– Nu cred că ți le pot zice nici pe alea.

– Sigur. Îmi place că învălui într-o aură de mister faptul că, practic, v-ați făcut mangă și ați mers la un club de striptease.

Max râde.

– Întotdeauna ai fost așa de amuzantă, Spid... Ellie? se corectează repede când mă vede strâmbându-mă.

– Da, doar că tu erai prea șmecher ca să vorbești cu mine.

Iau o aripioară. Plănuiesc să iau doar o mușcătură delicată, dar m-a prins foamea de la băutura și o devorez ca un om al peșterii.

– Asta nu e adevărat, ripostează el.

Amândoi știm că e.

Max era unul dintre copiii ăia de la școală, cei care erau venerați de toți, în timp ce eu și Rach, sora lui, păi, ne chinuiam să găsim pe cineva care să știe cum ne cheamă.

- Nu ești un fel de inginer în industria aerospațială? întreabă el.
- Analist date, deci nu chiar.
- Tot impresionant, zice dând din cap.

Mănâncă o aripioară chiar mai repede decât mine.

- Locuiești prin zonă? Știu că Rach mai vine din când în când să stea la tine, dar credeam că locuiești în Ealing sau ceva pe acolo.

Sunt puțin flatată că știe unde locuim.

- Da, locuiam acolo, dar mi-am găsit alt loc de muncă și drumul mi se părea prea lung. Acum stau în Clapham North.

- Oh, nu departe de mine. Eu stau în Brixton.

Desigur că știam deja.

- Tare.

Amândoi ne uităm la mâncarea pe care am decimat-o.

- Cred că ne era foame, spun.

- Da, aveam nevoie de asta. Deci, vrei să mă asigur că ajungi acasă cu bine?

- Sigur.

În timp ce plecăm să căutăm un taxi, încerc să nu am un atac de panică. E doar politicos și mă va lăsa acasă în drumul lui cu un taxi.

Se pare că Max nu era doar politicos, având în vedere că acum e la mine în sufragerie și bea o ultimă porție de limoncello, singura băutură din casă.

- Știi, e drum lung până în Brixton, spune Max, întinzându-și mâinile și căscând prefăcut.

- Da, aprob, deși știu că e doar la câteva stații de autobuz de aici. Știi, poți rămâne aici.

- Mersi, ar fi super. Desigur, dorm pe canapea.

- Cât de cavaleresc din partea ta.

- Clar, spune și face un pas înspre mine.

Inima îmi bubuie. Mă privește așa cum s-a uitat la aripioare înainte să le devoreze.

- Dar, știi, cred că o să-mi fie greu să îmi dau costumul jos.

- Te-aș putea ajuta.

- Păi, asta ar fi politicos.

Dă din cap aprobator.

- Ar fi mai ușor s-o facem în dormitor.

- Cu siguranță, spune el și își întinde mâna, un mod de a zice „după tine“.

Mă urmează în cameră și, în momentul în care se închide ușa, se repede spre mine și mă sărută cu pasiune.

Cădem pe pat și mâinile amețite cutrieră peste tot pe corpurile noastre. Nu e cel mai bine coordonat efort, dar respirăm greu și înfierbântați din cauza pasiunii.

- Costumul, spun, găfâind.

- Mă ocup eu, spune Max în timp ce se luptă cu corsetul care nu vrea să se clinească.

Ne ridicăm în șezut și mai trage odată de fermoarul din spate, dar e blocat.

- Stai așa, să încerc eu, propun și îmi duc mâinile la spate, chiar când Max se apleacă să vadă mai bine, iar eu îi dau un cot în față.

- La naiba, strigă ținându-se de ochi.

- Of, stai să vad, nu te mișca.

Se ține de față așa de strâns, încât trebuie să îi trag degetele deoparte ca să mă asigur că nu țâșnește sânge de undeva.

- Nu pare să sângereze.

- Dar doare ca naiba!

- Și ochiul tău e încă acolo; ăsta e un semn bun, nu?

Îmi blestem costumul de Wonder Woman. Am visat momentul ăsta de ani și ani, dar fix când îl am pe Max la mine în dormitor, îl atac din greșeală.

- Mă duc să-ți aduc niște mazăre, OK? Ca să nu se umfle.

Mă grăbesc înspre bucătărie, unde găsesc jumătate de pungă de mazăre congelată și o înfășor într-un prosop.

Mă întorc în dormitor și îl găsesc pe Max leșinat pe pat. La naiba! Simt cum inima îmi stă să explodeze într-un mod total diferit; acum e de frică – dacă are o contuzie? Ceasul de pe noptieră indică ora 3.32 noaptea. E una din situațiile alea ridicole în care aș suna-o pe Rach pentru sfaturi, dar nu cred că e cazul să îi explic ce făceam în pat cu fratele ei.

Panicată, mă întorc în bucătărie, umplu un pahar cu apă și fug înapoi la Max. Îi verific pulsul încă o dată înainte să îi torn paharul cu apă în cap, tresărind în timp ce o fac.

– Ce naiba...! strigă el.

Se ridică și se scutură de apă.

– Oh, slavă Domnului! Credeam că ai o contuzie.

– Nu, sunt doar beat, explică el.

Își întinde mâinile și mă trage înspre el. Mă ia în brațele lui leoarcă. Își bagă nasul în ceafa mea și se culcă la loc.

Stau întinsă acolo, în costumul meu de Wonder Woman, încercând să ignor îngrijorarea legată de inevitabila dimineată ciudată ce va urma pentru că îl am pe Max Voss în pat și, chiar dacă e doar pentru moment, mă simt ca și cum cele mai bune visuri mi s-au îndeplinit.

Capitolul 1

Patru ani mai târziu.

– Să vedem, spune Max cotrobăind prin dulapul meu, de ce nu porți asta?

Îmi dau jos rochia pe care o am pe mine, burtica mea simțindu-se ușurată și liberă. A fost, cu siguranță, o idee îndrăzneată să cred că, în acest stadiu al sarcinii, mi-ar veni rochia aia.

Mă întorc să văd ce a găsit Max prin dulap, doar ca să descopăr că ține în mână, cu un rânjel pe față, un costum verde de pisică.

– Sunt destul de sigur că e elastic.

– Max Voss, îl cert, costumul ăla e ceea ce ne-a băgat în problema asta în primul rând, plus că în niciun caz nu o să-mi intre burta și sânii în el.

Îi sclipesc ochii și știu exact la ce se gândește. Nu aș spune că suntem un cuplu căsătorit cu puteri telepatice, dar îmi dau seama instant când soțul meu e excitat.

– Pune-l înapoi! spun ferm.

Costumul de pisică era parte dintr-unul pe care îl făcusem pentru prima aniversare a fiicei noastre, Sasha. Tema era „cărți pentru

copii", iar eu eram îmbrăcată în Omida Măncăcioasă, dar costumul de pisică fusese mult mai strâmt decât mă așteptasem, așa că mare parte din timp îl petrecusem fugind de Gruffalo, *aka* soțul meu, până ce Sasha se culcase și musafirii plecaseră. Apoi, Gruffalo își făcuse de cap cu mine. Șapte luni mai târziu, așteptăm copilul lui.

Totuși, sunt puțin flatată. Pe când eram însărcinată cu Sasha, eram precum iepurii, dar după ce ne-am mutat acum câteva luni, cu un copil mic și locuri de muncă solicitante, nu am prea avut timp de sex.

– În ritmul ăsta, va trebui să ies în lenjerie, comentez cu mâinile în șolduri.

– Păi, eu nu m-aș plânge, răspunde făcând un pas spre mine, ești sigură că trebuie să mergem? Mama și Graham stau cu Sasha și avem toată casa pentru noi. Când se mai întâmplă asta?

– Niciodată, aprob eu, iar Max se apropie și mai tare de mine. Însă mergem la cursurile de naștere.

– De ce? Am mai făcut-o o dată; știm ce trebuie să facem. Eu trebuie să îți dau mâna să mi-o ții, iar tu mi-o strivești. Eu îți spun să respiri și tu îmi zici să mă duc dracului.

Mă strâmb la el.

– De asta mergem acum, ca să fie altfel.

– Bun, abia aștept să nu trebuiască să-mi mai fac radiografie la mână ca să vedem dacă mi-ai rupt-o.

Se apleacă și mă sărută. Îl iau în brațe instinctiv și îl sărut înapoi.

– Nu, nu, nu, spun eu și îl împing ușor, deși inima îmi bate nebunește în piept. Nu avem timp.

– Haide, a fost un sărut de cel puțin nota șapte.

Max și cu mine avem un fel de joc în care dăm note săruturilor, de obicei când ne uităm la un film sau la o emisiune. Nu țin minte cum a început totul, dar, practic, doar Ryan Gosling și Rachel McAdams în *Jurnalul* au luat zece curat de la amândoi. Nu că Max a urmărit tot filmul, dar l-am obligat să se uite la *acel* sărut în ploaie.

– Nu știi, cred că era mai degrabă un cincii, mint eu.

De obicei, săruturile de la șapte în sus se termină cu sex, dar chiar nu avem timp de asta.

– Vai, mersi, și eu care încercam să ne condimentez puțin căsnicia, spune el, batjocorind un articol pe care l-am citit pe telefon de dimineață.

– O să fie destul timp pentru asta după ce vine copilul și voi fi în concediu de maternitate, promit. Putem condimenta cât vrei căsnicia, putem juca jocurile de rol și tot ce mai recomandă. Orice, numai să vină copilul ăsta mai repede.

Îmbrac înapoi prima rochie pe care am probat-o și mă privesc în oglindă, tot nesatisfăcută.

– Poate ar trebui să-mi iau niște colanți și o tunică?

– Dacă nu avem timp să facem sex, nu ai nici tu timp să te schimbi iar. Plus că e caniculă afară și o să te coci.

Râd. Are dreptate.

– Bine, bine.

– Nu înțeleg de ce ești așa pornită pe asta, oricum, spune în timp ce pune pe el un tricou negru.

Bărbaților le e așa de ușor cu hainele.

– Realizezi că ai mai născut și că ai mai fost la cursurile astea deja, nu? adaugă el.

Trebuie doar să ridic din sprâncene. Nu-i de joacă cu hormonii mei furioși de femeie însărcinată.

– Da, dar cu toții știm că nu-i doar despre curs. Vreau să găsesc alte mame de prin zonă cu care să petrec timp și nu cred că ar fi un lucru rău să-ți faci ceva prieteni tați.

– Nu cred că vreau să fiu prieten cu alți „tați”, răspunde strâmbându-se și făcând niște ghilimele imagine cu mâinile.

– Știi și tu că sunt doar bărbați care se întâmplă să aibă un copil, exact ca tine.

De ce nu simt și bărbații aceeași presiune de a-și face prieteni la fel ca femeile?

– Plus că ai nevoie de prieteni noi; abia îl mai vezi pe Owen acum.

– Asta e pentru că își face de cap acum că s-a despărțit de Sarah.

Ieșim din cameră și încerc să nu bag în seamă covorul cu motive florale uzat, în timp ce cobor scările. De asemenea, încerc la fel de tare să ignor tapetul cu linii roz de pe pereți, balustrada roz și muralul cu tematică marină care acoperă un întreg perete din holul de jos. De fapt, am devenit destul de pricepută în a ignora toate decorațiunile folosite de foștii proprietari, care par să fi fost alergici la gusturi bune.

Când am devenit prea numeroși pentru apartamentul nostru micuț din Londra, Max și cu mine ne-am decis să ne mutăm în orașul natal, Fleet, din care încă se poate face naveta, dar care e și convenabil de aproape de părinții noștri. Ca să ne putem permite tipul de casă pe care l-am vrut și să ne încadrăm în buget, unul în care să nu avem o rată imensă și să trebuiască să ne vindem ambii rinichi și probabil și viitorii copii, am cumpărat una care e mai degrabă un „proiect”. Ce am fi vrut, de fapt, să facem era să golim casa cu totul și să o renovăm complet, cu o sufragerie mare și deschisă, ferestre mari și uși glisante, dar în niciun caz nu ne putem permite asta. În schimb, am făcut o listă cu toate elementele care ar putea să transforme casa în ceva ce arată mai puțin ca o expoziție de artă experimentală. Doar că ne-am mutat de numai trei luni și eu încă aștept să-și facă din nou apariția meșterul entuziast care părea a fi Max când am văzut casa.

Oftez privind peisajul marin pe care îl urăsc așa mult.

– Mă ocup de el curând, zice Max, strâmbându-se, știi tu, când se mai liniștesc apele la muncă.

A lucrat ridicol de mult peste program în ultima lună, de multe ori prinzând trenul din Londra la lăsarea serii și ajungând acasă noaptea târziu.

– Am și uitat cum e să ieși din casă fără Sasha. Uită-te la noi, pur și simplu plecăm, constată Max.

– Știi, fără cotrobăit după papuci și hăinuțe și uite! Am o poșetă mică pentru prima dată în nici nu mai știu cât timp! adaug, punându-mi poșeta pe umăr.

Max chicotește în timp ce deschide ușa și ieșim.

– Asta e, cu siguranță, cea mai bună parte din mutatul înapoi acasă, faptul că îi avem pe bunici să stea cu copilul.

– Nu ne-am mutat înapoi în Fleet doar pentru asta.

– Știi, dar nu e o parte a naibii de bună? Două perechi de dădace în apropiere.

– De fapt, o pereche. Știi că părinții mei sunt mereu plecați în croazierele lor, îi explic urcându-mă în mașină.

Părinții mei s-au mutat într-un apartament micuț deasupra unui restaurant acum câțiva ani. De atunci, și-au cheltuit banii făcuți din vânzarea primei și singurei lor case, cumpărată în anii 1980, pe croaziere în jurul lumii.

– Când se întorc din aceasta?

– În cam cinci săptămâni. Nu-ți face griji, m-am asigurat că vor reveni la timp pentru acesta, îl consolez mângâindu-mi burta.

– Cred că vom avea nevoie de tot ajutorul posibil, spune Max pornind mașina.

– Deci azi, cu ceilalți, încep eu cu grijă, ai putea să o iei mai ușor, știi tu, cu glumele?

Max pune frână în timp ce dă cu spatele și își întoarce capul spre mine. De obicei, face o primă impresie excelentă, dar când vine vorba despre anatomia femeii, pare să se transforme într-un adolescent care face glume nepotrivite.

– S-o iau mai ușor? întrebă mijind ochii.

– Da, știi tu, poate fără glumele de data trecută. Cele despre cusături.

– Ce? Ceilalți tipi au murit de râs.

– Poate tipii – da, dar femeile – nu. Nici măcar nu ne-am întâlnit la o cafea prenatală la sfârșit. Sunt sigură că n-a fost doar de la gluma aia, dar cred că ar trebui să ne străduim cât putem să ne facem prieteni. Încearcă doar să te împotrivești instinctului de a fi amuzant.

– Bine, voi fi un nemernic plictisitor.

– Oh, nu, trebuie să fii interesant. Trebuie să te placă. Femeile își aleg prietenele judecând după ce bărbați și-au luat de soți.

– Atunci n-ai de ce să te temi, mă asigură, pot să vrăjesc pe oricine.

Îmi frec palmele transpirate de coapse, sperând că are dreptate. Mutarea noastră în Fleet nu a fost exact cum mi-am imaginat-o și ar fi frumos să meargă ceva cum vrem. Un grup de prieteni ar putea fi exact ce ne trebuie.

– Bine, clasă, zice Mary, profesoara, stând în fața noastră, mă bucur că v-ați instalat comod. E datoria mea să vă liniștesc parte din temerile și neliniștile pe care le puteți avea în următoarele luni din viețile voastre, în timp ce faceți tranziția înspre rolurile de părinți.

E bine că scaunele de plastic pe care stăm sunt ridicol de incomode, altfel tonul ei liniștitor m-ar pune la somn. Deși sunt în a șaptea lună, practic orice aș face, dacă stau jos mai mult de zece minute, ajung să moțai. Poate de asta folosesc încă scaunele de tortură.

Mary vorbește despre importanța gândurilor pozitive, iar eu mă uit în jur după posibilele cele mai bune noi prietene. Fără a-i pune la socoteală pe soți, sunt încă patru femei. Una arată de parcă s-ar crede de viță nobilă, cu părul ei aranjat perfect, rochia făcută la comandă și pantofii confortabili; stă pe o pernă umflată, pe care eu sunt foarte geloasă. Alta are bucle blonde în scări și ia notițe într-un carnețel. Una cu păr șaten lung și o rochie de gravidută superbă, dar care pare total îngrozită. În final, cea care stă lângă mine, cu un bob scurt și blond, mă surprinde uitându-mă la ea și îmi zâmbește.

– Acum, continuă Mary, nu sunteți departe de sfârșitul călătoriei voastre și veți avea multe lucruri de care să vă bucurați.

– Da, cum ar fi să scoatem un pepene prin vagin, glumește femeia cu tunsoarea bob.

Soțul ei mârâie.

– Ce? Toți ne gândim la asta și e înfricoșător!

Îi fac un semn de solidaritate din cap înainte să ne întoarcem atenția către Mary.

– Da, este adevărat că nașterea poate fi descurajantă, dar vom ajunge și acolo. Până la sfârșitul acestor cursuri, veți realiza că nu contează cât de mare e pepenele – și uneori poate fi foarte mare –, corpul vostru se va descurca. Doar ca idee, una dintre participantele la cursul nostru a născut luna trecută un bebeluș de patru kilograme și jumătate.

Femeia de lângă mine icnește îngrozită.

– Cine este aceasta, Mary? Întreabă femeia îmbrăcată elegant.

– Ah, Anneka, am uitat că ai fost și la cursul de luna trecută.

Asta explică de ce a știut să-și aducă o pernă.

– Este vorba despre Aimee, cea cu părul lung și blond, completează Mary.

– Oh, exclamă Anneka, dând din cap.

– Acum, înainte să trecem la treburi serioase, mă gândeam că ar fi distractiv să spargem gheața, ne recomandă Mary.

Femeia cu tunsoare bob de lângă mine mormăie în barbă ceva ce pare să sune ca „omoaică-mă“.

– Vă voi da câte un pachet cu fire de lână în zece culori, toate de dimensiuni diferite. Puteți vedea că pe pereți sunt cartonașe cu mesaje scrise pe ele, cum ar fi „mărimea cervixului la dilatare maximă“, „mărimea burții la termenul complet“, și ce trebuie să faceți voi e să potriviți dimensiunile diferite ale firelor de lână cu cartonașele. Nu uitați că ideea este să povestiți în timp ce vă plimbați prin jur și să discutați cu colegile voastre, explică Mary în timp ce împarte firele tăiate.

În timp ce sortez firele, Max ridică unul și se uită la el.

– Atâta îmi e penisul, zice rânjind.

– În primul rând, ce am zis despre glumele legate de anatomie, în al doilea rând...

Îi iau firul și îl flutur în fața ochilor lui.